

**TEREZA
KOMOROUSOVÁ**

**BEZ
ZÁBRAN**

● — **pointa**

Bez zábran

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Komorousová
Bez zábran – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TEREZA KOMOROUSOVÁ

BEZ ZÁBRAN

TEREZA KOMOROUSOVÁ

BEZ ZÁBRAN

● — pointa

*Těm, kteří žijí bez zábran, i přestože mohou být
často okolím nepochopeni.*

PROLOG

Možná mě opila ta láhev Bacardi. Je fakt, že nezůstalo jen u ní, vyhulili jsme asi tři jointy. Ale abych byla takhle mimo do poledne? Tomu se mi nechce věřit. Něco mi zase hodil do drinku, že? Celej Adam, neodpustil si to ani na prvním rande. Už mu to snad nemám ani za zlý, protože tohle sakra stálo za to.

Pamatuju si jen, jak mu po pátým sexu tu noc opakovaně říkám „Pane Dokonalý“. Byla jsem úplně mimo. Proto teď píšu tyhle zápisky. Chci sledovat průběh své „zakoukanosti“ a přijít na to, co ji ovlivňuje.

Jak už jsem v nedávný době zjistila, i při dobrým sexu si mě chlap nemůže udržet, viz mechanik Ondra. Tak v čem to je? Kdyby byl Ondra pohlednější, vydrželo by mi zalíbení déle? Přitom se mi na první pohled fakt líbil. Nebo je to tím, že je do mě poblázněnej a dává mi tolik jistoty? Třeba ho chci před sebou jen chránit.

Kdybych aspoň nebyla tak blbá a hned všem svý divoký zážitky nevyslepičila. Ušetřilo by mě to mnoha zbytečnějších moralistických řečí. Ve výsledku mi ostatní nemaj co vyčítat a jsou ještě víc citově nevyrovnaní než já. Rozdíl je jen v tom, že já jsem sdílná a dokud se o svoje story nepodělím, jako by se nic nestalo.

1

Vzpomínám si, jak jsem se tu první tejdny cejtila divně. Sama a bez plánu. Ještě panovala tuhá zima a já jen depkařila v peřinách. Svoboda postupně začala střídat samotu po těžkým rozchodu. To byl vlastně hlavní důvod, proč jsem se ocitla ve městě, který mě vrátilo zpátky do života. Sto díky Praze za to, jak mě postavila na nohy.

Ze dne na den mi skončil vztah s Borisem, kterej jsem brala jako samozřejmost. Naše krize trvala pár měsíců a já si nechtěla připustit, že my dva si souzení holt nejsme. Dostalo mě to na dno. Jediná možná varianta byla jasná – sbalit si to málo, co mám, odjet z Tábora, spálit mosty a doufat v lepší zítřky.

Shodou náhod moje dlouholetá kamarádka Alžběta právě hledala k sobě na pokoj na pár měsíců spolubydlící. Spolu s rodinou mě v té době podržela nejvíc. I přesto, jaká troska ze mě tehdy byla. Ani já bych se se sebou v takovém stavu nezahazovala. Na bejvalým jsem si pravděpodobně vypěstovala závislost a rozchod mi moc na sebevědomí nepřidal.

Práci jsem si sehnala přes Facebook, kde nutně hledali recepční do administrativní budovy na Václaváku. Brala jsem to jako krok k tomu, abych se opět otrkala mezi lidma a stala se nezávislou a sebevědomou Gábinou, jakou jsem byla ještě před tím dlouhým, svazujícím vztahem. Poznala jsem tam skvělý holky a kamaráda Libora, s nímž udržuji kontakt dodnes. Na druhou stranu jsem si to už složitěji nemohla naplánovat. Pondělí až pátek jsem trávila v Praze, víkendy u rodičů v Táboře, odkud jsem ještě jako bonus dojížděla na přednášky do Budějovic. Pravda, že mi moc času na přemýšlení naštěstí nezbejvalo.

Postupně se moje náklady na pražský život zvyšovaly a já potřebovala víc směn. Náš provozní manažer mi domluvil pohovor na Pankráci, kde jsem si za stejnou práci měla finančně polepšit. Po prvním setkání s mým současným nadřízeným Tomášem jsem cítila, že Pankrác bude ta správná volba. Bez většího váhání jsem nabídku přijala s nástupem od Nového roku. Jak symbolické.

Do všeho toho chaosu mi začínalo zkouškové na ekonomce. Hezky se mi tyhle změny sešly všechny naráz. Hledat si ještě práci, která by byla náročnější, jsem nepotřebovala.

Tady vlastně začíná celá moje story. Na tomhle osudovém místě, kde se mi dějou věci, který jsem si vždycky tajně přála.

Ne každé začátek je jednoduché a můj samozřejmě nebyl výjimkou. Nová práce, nový město, žádní známí a v neposlední řadě žádná maminka, který bych se mohla vybrečet na rameno. Zvykat si na tři spolubydlící, když jsem si ještě donedávna užívala samoty na vesnici, která má 100 obyvatel, po boku mého milého, nebyla sranda. Co vám budu povídat.

Do nedávna jsem bydlela s jedním chlapem a teď mám bydlet se třema holkama? Od té doby už neznám pojem soukromí. Byt vypadá jako squat, kam chodí přespávat studenti, co po sobě rozhodně následující den neuklízí škody z předešlé divoký noci. Pach z cigaret a trávy mě praštil do nosu hned po prvním vstoupení do dveří a od té doby se ho nemůžu zbavit. Jeho vzhled mě donutil se tomuhle stylu podřídít a veškerej čas trávit venku, nedej bože, že bych si tam někdy měla vzít návštěvu. Holt si budu muset najít maníka s vlastním bytem.

Asi po týdně bydlení v Praze jsem pochopila následující, myslím, že tím nováčkům ušetřím mnoho nepříjemností:

Po schodech v metru se běhá, a to zásadně po levé straně, protože každé správnej Pražák nemá čas a metro jezdí až po dvou minutách!

Pravidlo dvě – Tady nejsem na vesnici a na lidi se kvůli extravagantním hadrům nečumí, protože TADY platí – čím víc, tím líp.

Moje oblíbená trojka – Šance, že by vás v tomhle milionovém městě náhodou potkal váš starej po boku milence, je tak malá, že si tu s nevěrou nemusíte dělat vrásky, je tu na denní bázi.

Čtyřka – Paničky, co se pyšní kabelkou rádoby z Pařížský, nebudou tak za vodou, jak by si přály, proto se jich raději neptejte, na kolik je taková kráska vyšla, že teď musí jezdit MHD.

NO. 5 – Nevolejte benga, když vás cizí Ukrajinec začne jen tak hladit po noze v metru, berte to jako kompliment.

A konečně šest – Ano, většina celebrit bydlí v hlavním městě a stane se, že nějakou potkáváte i denně. Ani to vám ale nedává právo na ně pokřikovat, když je přistihnete, jak si vychutnávají pívko v hospodě pod okny vašeho bytu.

2

Postupně jsem se z rozchodu srovnávala do normálu a nabírala na sebevědomí. S tím šel ruku v ruce i zájem chlapů o mě. Začali se za mnou otáčet a já tím získávala na hodnotě. Jsem zpátky! Ale s většími grády než kdy jindy. Jestli jsem někdy v životě měla pocit, že nejsem v kurzu, bylo to jen proto, že jsem ještě nepoznala život v Praze.

Rozchody mají i svoje klady, například ten poslední se na mě podepsal takovým způsobem, až jsem zhubla na váhu, kterou jsem měla snad naposledy ve 14. Konečně jsem poznala, že můžu mít i úzkej pas, a tím pádem taky nosit vyzývavější kousky, kterejma jsem se vybavila ihned po příjezdu do nového bydliště. K dokonalosti jsem si ještě make-upem vyzdvihla svoje přednosti a lov osamělý blondýny mohl začít.

Občasný donášky jídla a kafíček střídala pozvání na rande. Od dělnický třídy po hoch pány, jako byli majitelé firem, investoři, doktoři, politici a mnoho dalších zajímavých kousků. Od obyčejnejch procházek po pozvání na dovolený. Nechyběly ani nabídky na společně strávenej život. Haha, o to jsem opravdu stála.

Využívala jsem svojí nově nabyté superschopnosti. Naplňovalo mě to. Flirtovat, ale přitom bejt sama sebou. To byla ta nejlepší taktika. Z holky, co nesnášela kokety, jsem se stala tou nejvyhlášenější v okolí.

Asi nejvíc mě zaskočilo, když za mnou na recepci přišel jeden brejlatej pupkáč ve středním věku a nabízel mi práci. Prej protože jsem tak bezprostředně milá a praštěná. K tomuhle zjištění mu stačilo 5 minut konverzování se mnou. Co je zvláštního na tom, nabídnout buchtu neznámému chlapíkovi, kterej má evidentně rád sladký? Ráda se podělím, a on to hned bral jako flirt.

Každopádně jsem ho tím asi zaujala a potom, co mu skončilo jednání v jedné naší firmě, se vrátil zpět za mnou a nechal mi na sebe kontakt se slovy, že mě zkrátka musí mít ve svém týmu!

To by nebylo, abych si ho hned neprolustrovala. Kvůli diskrétnosti mu budeme říkat například pan Ryba. Jeho vliv byl podle mého lustrování značněj. Působil několik let jako mluvčí v jedný významný automobilce, přeštudovanej, a dokonce se na vysokou vrátil i jako učitel. Tyhle informace jsem získala jen z prvního internetovýho odkazu, ale bylo toho daleko víc.

Byla bych hloupá, kdybych se s ním nesešla. Poslala jsem mu životopis a on během 2 minut odpověděl s pozváním na pracovní kafíčko, jako by snad celý den čekal jenom na můj e-mail. To byl asi první zážitek, kterej mi přidal na sebevědomí. Přinejmenším do doby, než mě vylákal na zmiňovanou schůzku, kde mi o pracovní nabídce téměř nic neřekl, ale zajímala jsem ho jenom a výhradně já. A ne, nešlo o moje dosavadní zkušenosti. No, teda zajímaly ho, ale jen ty osobní... Prasák starej. Mělo mi bejt hned jasný, o co pupkáčovi od začátku šlo. Ani snubák na ruce ho neodradil od psaní textovek, jak mě musí znovu vidět a že naše příští schůzka může bejt rovnou u něj doma. Kde veme chlap jeho vizáže vůbec tu drzost si myslet, že bych JÁ, 22letá mladá blondýna, něco měla s takovým prasátkem jen za příslib lepší práce? Tenkrát jsem byla ještě tak neotrkaná, to dnes bych se mu bez servítek vysmála přímo do obličeje a nejen přes SMS.

3

Ze začátku jsem se na ně snažila bejt miloučká a přátelská, až to bylo kolikrát trapný. Nejvíc se mi ale osvědčilo netlačit na pilu a chovat se úplně přirozeně. V tu chvíli jsem měla v hrsti všechny, co kolem mě jenom prošli. Jela jsem tramvají a chlapi na mě zírali.

Nebylo dne, kdy by za mnou nepřišel někdo novejšej a nežádal mě o číslo. Komu by tohle nepřidalo na sebevědomí? Už jsem neměla obavy, že mě nikdo nebude chtít a zůstanu na ocet. Naopak. Měla jsem na výběr a radovala se z možnosti, kterou mi rozchod dal.

Zašlo to do bodu, kdy jsem se i schválně neupravovala a zkoušela, zda je nalákám i s mastnejma vlasama, rozmazanou řasenkou a v teplákách. Moje tušení se potvrdilo. Nebylo to o hezkejch hadrech a zmalovaný hubě, cítili ze mě energii a vyrovnanost. A jako třesničku na dortu jsem ke štěstí nikoho dalšího nepotřebovala.

Dejte obyčejný holce takovou moc a sledujte, co to z ní udělá...

4

S Borisem jsem se seznámila ještě jako nezletilá. Zaujal mě svým humorem, kterým obohacoval každou větu, co mu vyšla z úst. Na rozdíl od mého tehdejšího kluka Jiříka jsem ho viděla jako opravdového chlapa. Toho, co umí přivrtat poličku, posekat zahradu, zahnat pochmurnou náladu a pro holku, kterou miluje, je schopen porvat se v hospodě, ba i třeba skočit z mostu.

Od našeho prvního setkání jsme spolu byli téměř denně. Ze začátku to Jiříkovi po chuti moc nebylo. Cítil, že už po roce vztahu mé nadšení opadá a roste zájem o nová seznámení. Vztekle jsem ho musela ujišťovat, že naše vidání se je tak častý, protože mi Boris přirostl k srdci doslova jako bratr a žádnou hrozbu v něm tedy vidět nemusí.

Naše randění pod záminkou nejlepšího přátelství trvalo téměř rok. Za tu dobu jsme se maximálně drželi za ruce v kině a na bližší fyzický kontakt nedošlo. Dobře jsem ale věděla, že se mu líbím. I přestože během naší známosti vystřídal pár holek.

Zvrat nastal až na Vánoce 2015, kdy mě pozval na noční lyžování, co měl pár set metrů za barákem. To samozřejmě zahrnovalo i následný přespání u něj doma. Bylo hned jasné, co se skrývá pod záminkou přenocování a popíjení. Pečlivě jsem zvažovala všechna pro a proti. Oddat se mu a ohrozit tak naše výjimečný přátelství? Ale proč to vidět hned tak černě? Na druhou stranu mi letělo hlavou: „Co když on je ta pravá osudová láska a já váháním promarním šanci?“ Teď se jenom směju, jak jsem si naivně myslela, že snad v 18 potkám toho „pravýho“. Litovat budu radši toho, co jsem udělala, než toho, co jsem neudělala, tak nějak se to říká, ne? Asi nemusím dál popisovat, jak jsem se rozhodla.

Od onoho večera jsme spolu začali chodit. Musela jsem dát sbohem chudákovi Jiříkovi, kterýho jsem touhle známostí dlouho tahala za nos. Kdyby si to alespoň zasloužil. Dobrá duše, tak na něj vzpomíná moje maminka.

Karma mi ale dlouho nezůstala nic dlužná a pěkně mi vše vrátila i s úrokama následným vztahem s Borisem. Jakmile získal to, co si celej rok přál, změnil se. Už jsem nebyla na prvním místě. Vídat už mě tolik nepotřeboval a bylo pod jeho úroveň dát mi i jen ruku na ulici a seznámit mě s rodinou. Až tak se mnou nechtěl bejt spojovanej.

Každěj volnej čas se mnou radši vyměnil za párty s kamarády. Tím začaly moje celkem promyšlený bokovky. Nesnesla bych pocit, že nade mnou snad vyhrává tím, jak si myslí, že se ke mně může bez důvodu chovat. Takovýhle chování jsem vydržela půl roku, než jsme po vzájemný domluvě tenhle pokus o ničem raději ukončili.

I přesto, jakou jsem na oko dělala hrdinku, jsem oplakala ztrátu přátelství i partnerství. Lékem mi byli chlapi, co mě každý týden obletovali na diskotékách, a taky fakt, že si do týdne od rozchodu našel jinou. Tuhle novinku mi ukazovaly sociální sítě, kam neustále cpal jejich společné fotky. Byla jsem asi pouhou výplní času, než se opravdu zamiluje. Ranil mě a jediný, co jsem si přála, bylo ho už nikdy víc nevidět.

5

„Ahoj Gábi. Tak jak se máš?“ napsal Boris začátkem léta 2017, po roce od našeho rozchodu. Typicky bez většího snažení, jak originální. Jeden by řekl, že uběhlo dost času na to, abych se s tím vyrovnala. Během naší odmlky jsem si na něj vypěstovala lehkou averzi. Proto když mi napsal a očekával, že mu padnu kolem ramen, jsem zůstala chladnou a odpovídala odměřeně. Nenechal se tím však vykolejit a snažil se navázat na zbytky našeho přátelství.

Zlom nastal, až když jsem prvně kývla na pozvání na kafe. Za vše se omluvil a já ho vzala na milost. Každěj má snad právo udělat chybu a z té se poučit, říkala jsem si. Opět jsme jeli na vlně přátelství a já pomalu začala vnímat jeho stále rostoucí náklonnost. Jako by se celej scénář měl opakovat, co? Nechtěla jsem si tuhle variantu ani připustit.

K ukončení léta mě pozval na Lipno s nabídkou kempového přespání v autě. Ty prázdniny jsem nebyla u moře a přišlo mi to vhod. Aktivně jsme si celý pobyt užili a následovala osudná noc. Utlumil mě asi litrem vína a chystal se k vylití srdíčka. Vysvětlil mi, jak je pro něj těžké se se mnou kamarádit, když jeho srdce jasně říká, že já jsem ta pravá, s kterou by chtěl strávit zbytek života. Šla jsem do toho, ale tentokrát jen s tím nejlepším úmyslem. Přece jen, kolikrát vám tohle někdo vyzná?

Měsíce po jeho boku plynuly jako voda a s nimi i moje důvěra v něj. Po zamilovaném krásném roce s růžovými brýlemi jsem ale začala mít opět zaječí úmysly. Občasný flirt v práci a ve škole snad není takové provinění. Tím to ale u mě vždycy začíná. Nelíbilo se mu, když jsem se chodila bavit, o to víc pak rostla moje touha po akci, jež rozbije začínající stereotyp.

Vlastně ani nevím, proč mám v každém vztahu takové nutkání si po čase dokazovat, že jsem i u jiných chlapů stále v kurzu.

Ani on ovšem nebyl svatej. Jeho žárlení překračovalo všechny meze. Mělo mi to dojít už tehdy, když mi lezl do mobilu a projížděl mi veškeré konverzace. Nevynechal ani zprávy s kamarádkami. Znal moje heslo na Facebook, takže mě měl neustále pod drobnohledem. Ze začátku mi to vlastně ani tolik nevadilo, protože jsem si úplně neuvědomovala, jaký dopady to ještě celý bude mít. Přitom nic tak děsnýho nikdy nenašel. Podezíral mě však ještě mnohem dřív, než jsem nad nevěrou vůbec začala přemýšlet. A jeho obavy mě k tomu všemu možná tak nějak dovedly.

Začali jsme se vídat už jenom o víkendech, a i tak jsme je celé prohádali. Přes týden byl v Německu a mně bylo samozřejmě samotný smutno. Do práce v zahraničí jsem ho vlastně uvrtnala já. Chtěla jsem vycestovat na prázdniny a jeho vzít přirozeně s sebou. Když už konečně kývl, naskytl se volný flek u jednoho známého právě v Německu. Od vzdálenější země jsme tedy upustili a bylo vybráno. Než jsem si stihla natrvalo sehnat práci, trávila jsem čas převážně v Čechách, protože kluci se jezdili na byt stejně pouze vyspat a moje přítomnost tam neměla větší smysl.

Jakmile Boris čichnul k tak jednoduše vydělaným penězům, který by v Čechách vydělal za 4 měsíce, nechtěl se za boha vrátit, a z léta v Německu se tak stal pobyt na neurčito. Trvalo mi celé léto, než jsem sehnala nějakou firmu, která byla ochotná mě zaměstnat na stálo.

Bez něj jsem se cítila pěkně sama, vlastně i s ním jsem byla sama. Asi chápete, kam mě tohle všechno dovedlo. Nic jsem sice cíleně nevyhledávala, ale už ani neodmítala. Pozvání na rande jsem prve přijímala pouze proto, abych se na chvíli zabavila, to až ke konci mě to vlastně začalo bavit víc než trávení času s ním.

Abych byla upřímná, beztak jsem mu neodpustila, jak se ke mně zachoval. V podstatě zahodil náš vztah, čas strávenej se mnou, jenom kvůli lehce vydělaným penězům. Ubožák.

Děvčata a chlapci, dám vám jednu radu – radu nad zlato. Nedávejte druhé šance. Že je to moc drastický? Že každý může chybovat a snad jsme taky lidi? Ano, ano a ano. Ovšem napadlo vás někdy, že ten, komu dovolíte, aby vás jednou ranil, bude vědět, že jakmile to udělá znovu, vy mu opět odpustíte? To je slabina. Slabina, kterou vycítí jak ženská, tak chlap. Nemluvím o tom, že vám starej nevynese koš nebo neusteje postel a vy ho tím pádem ihned zavrhnete. Mám na mysli takovou zradu, jež vás uvnitř skutečně zabolí. A po takový události už stane vždycky šrám. Ať chcete, nebo ne, budete tu křivdu mít v sobě a i ti nejlepší z nás jen těžko na 100 % odpustí. Jak jsem psala na začátku – ano, jsme pouze lidi. Lidi, kteří se těžko srovnávají s nevěrou a i dalšími zradami.

Neříkám, k tomuhle uvědomění mě dovedla celkem slušná řada podrazů. Od milenců, partnerů, kamarádek, a dokonce i rodiny. Takže pokud se mnou nesouhlasíš, naprosto tě chápu. Máš ještě spousty mezilidskejch sporů před sebou a já ti tvou neposkvrněnost a naivitu jednoduše jenom závidím.